

i det forelagte Lovudkast, da Enhver let vil kunne blive opmærksom paa dem ved at sammenligne Lovudkastet med den ældre Lov. Derimod skulle vi kortelig opgive, hvilke Forbedringer vi selv have fundet os foranledigede til at bringe i Forslag.

Vi have ikke fundet, at der foreligger tilstrækkelig Grund til at gjøre nogen Forandring i den i Lovudkastets § 1 opførte Hovedfordeling af Skattebeløbet imellem Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Amtene; ei heller finde vi Anledning til at foreslaae en Forandring i Reglerne for Kjøbstadcontingentets Fordeling imellem de enkelte Kjøbstæder. Derimod er der maaffee nogen Anledning til at foretage en liden Berigtigelse af Landcontingentets Fordeling imellem Amtene. Af de indkomne Beretninger sees det nemlig, at Søffelunds Herred atter denne Gang er kommet til at betale mindre i Skat end de øvrige Dele af Landet. Ved Loven om den overordentlige Skat var der for dette Herred fastsat et Contingent af 60,000 Rd., og Hensigten hermed var, at denne Del af Landet, ligesom de øvrige, omtrent skulde svare 2 pCt. af Nettoindtægten. Men af de trykte Beretninger fremgaaer det, at den Indtægt, hvoraf Skat beregnes, i Søffelunds Herred er bleven ansat til et samlet Beløb af 4,552,080 Rd., og 2 pCt. heraf udgjør over 91,000 Rd. Heraf følger, at dette Herred, for at udrede den paa samme lagte Skat, kun havde behovet at ligne 1 1/3 pCt., medens Gjennemsnittet af, hvad samtlige Landkommuner i Landets øvrige Dele have behovet at ligne, udgjør næsten 1 7/8 pCt. Da der nu ikke foreligger mindste Grund til at formode, at Indtægtsansættelsen i dette Herred har været for høj, finder Udvalget, at der er al Anledning til at virke hen til, at de i dette Herred beliggende Kommuner ved næste Aars Skatansættelse kunne komme til at udrede 1 pCt. i Skat, og dette antager Udvalget vil kunne naaes, naar man sætter Contingentet for Søffelunds Herred til 45,000 Rd.

Paa den anden Side troer Udvalget, at der bør tages Hensyn til, at nogle Dele af Landet ved den fjerde Sommers Løkke have

lidt saa meget fremfor de øvrige, at der kan være Anledning til at indbringe de paagjældende Amtsraadsfredse nogen Lempelse i det dem paahvilende Contingent. Udvalget har ikke havt de fornødne Materialier til at kunne fremsætte noget Forslag om, hvilke Amters en saadan Lempelse skulde tilfalde, eller med hvilket Beløb. Men man har troet i denne Hensigt at kunne anvende et Beløb af 15,000 Rd. til Redfættelse i Skatten efter Finansministerens nærmere Bestemmelse; dersom det, som Udvalget formoder, kun er 3 eller 4 af de mindre folkerige Amters, hvorom der vil blive Tale, vil der dog herved kunne tilstaaes disse en Lempelse i Skatten af henved 20 pCt.

Imellem de af Skattekommissionerne i deres Indberetninger fremsatte Bemærkninger er der især to, som have tilbraget sig Udvalgets Opmærksomhed, nemlig dels den, at det paa flere Steder har medført Ulempe, at Dødsboer ikke have kunnet beskattes og Arvingerne ei heller, dels den, at en Fideicommissbesidder er bleven fritagen for at betale Skat af den Indtægt, som han har anvendt til Afbetaling paa Fideicommissets Gjæld. For at erholde fuld Klarhed om disse Punkter har Udvalget anmodet Finansministeriet om en Udtalelse; denne lyder saaledes:

„Den ved Loven af 25de Juli f. A. paalagte overordentlige Skat er en personlig Skat, hvoraf følger, at en Indtægt kun kan beskattes, forsaavidt der eksisterer — eller paa den Tid, Loven traadte i Kraft, eksisterede — en Person, hvem Indtægten er tilfalden, hvilket klart fremgaaer af Lovens Bestemmelser i det Hele taget, navnlig §§ 5 og 9. Denne Betragtning ligger til Grund for, hvad der er udtalt Side 16 a. 1. i den under 24de August f. A. udfærdigede Veiledning, af hvilken man vedslutter nogle Exemplarer. Naar derfor Lovens § 4 lægger det fjerde Aars Indtægt til Grund for Beskatningen, er det formentlig utvivlsomt, at Indtægter, faldne i 1866, ikke kunne inddrages under Beskatningen, saafremt den Indtægtsberettigede er død ved Slutningen af Aaret 1866 eller efter Udløbet af samme, men for Lovens Skraft-